

– Titanik. »Če je imel Huck Finn cel Mississippi, smo imeli mi teh dvesto metrov Trebušnice in nekaj več Pake.«*

Ko je tako stal in imel vse izmere v glavi, se mu je zazdelo, da prihaja iz podzemnega kanala žuborenje.

Zvečer je kljub ubijajoči sopari pred nevihto zaprl in zagrnul okno, da mu ne bi mogli svetloba in glasba vdirati v izrisovanje slednje podrobnosti. In nikoli se še ni tako zelo čudil, iz česa vse je sestavljen svet. Spomin je prehajal v blodnjo, ta v sanje: želja je bila presilna in tako nenadna, da so le redki ubežali besnemu vzdihu podzemlja – sami mladi ljudje, ki so noč preživljali na pobočjih Kožlja in na drugih odročnih krajih. Zjutraj v popotresnem razdejanju pač ne bi mogli prepoznati obrisov dedovega otroštva, zdaj uprizorjenega v peskovniku.

* Povzeto po rokopisnem osnutku Hommage generaciji...

Vsakdo se približa svoji besedi

Cveto
Preželj

SANJE 89 Uresničene beže pred mano.
V njih ujete pesmi moje
so za vedno izgubljene.
Za njimi stopam
in prepevam
in jih vabim, vabim:
skrijem vas v prispodobi.
V sklenjenih dlaneh
vas strem.

IZPRAŠEVANEC Dih smrti
 upočasni tek veselja.

Le v čem sem večen?

V prepisovanju?

Le v čem sem večen?

Zazrt v njena ramena
 segam še više.
 Tako se z željo izgubiva.

VEČNE ŽELJE Na krogli se ogrejem.
 Na krogli se obrijem.
 Potem se naslonim
 na prazno
 obstajanje.
 Zgrmim
 v prepad
 svojih želja.

ZAMOLČANI Ko zagledam
 prekrižane roke
 ne ukradem
 zlatega runa.

Zamolčani
 se še globlje
 skrijejo v rove,
 če jih pokličem po imenu.
 Tam bodo tudi ostali
 in v svoji bridkosti
 presahnilí.

NAŠI KRIKI Vsakdo se približa svoji besedi.

Vrvohodci nas potiskajo pred sabo.

V naših krikih je bistvo človeštva.

Vrvohodci pa ostajajo,
kot posebna kasta,
daleč za nami.

SPOMINI Katera ljubezen je to?
Katera pesem je to?
To ni nobena ljubezen.
To ni nobena pesem,
če skrivam kamen v rokah,
če z drugimi
na grmadi gorim.

POGREBNO Oblak deževen
JUTRO zapre se v podzavest.
Ukrivim vejo,
ki me je vodila
in me branila
pred krokarji.
Srečno zvezdo izgubim.
Meglen dež
počrni luči.
Krokarjev svet onemi.
Pogrebno jutro
pade,
zadrhti.

MRTVI Mrtvi pridejo.
PRIDEJO Ogrnjeni v bele prte
dohite pogrebce
in jim še zadnjikrat
pogledajo v žalostne oči.

Po požaru smo nabrali
žeblje in oglje
in stopljene copate.

KO VSI POMRO Ko vsi pomro,
sedemo bolj skupaj,
da si porazdelimo strah,
da vidimo,
če nam še kdo sledi.

Vsa prizadevanja
se bodo v nič spremenila.
Bel prah nam bo sedal na dlani.
In vseeno nam bo,
če pada noč in dan,
noč in dan.